

Tacsi Tesók

TITKOS TÁRSASÁGA

LUNA ÉS AZ ŐRÜLT DOKI ESETE

BESENYEI GÁBOR

Illusztrálta: Debreceni Niki

BESSENYEI GÁBOR

Tacsi Tesók

TITKOS TÁRSASÁGA

99

LUNA ÉS AZ ÓRÜLT DOKI ESETE

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, 2025

1. FEJEZET

Valahol a világegyetemben...

Elveszve a naprendszerben...

A naprendszer Föld nevű bolygóján...

A Föld nevű bolygó Európa nevű kontinensén...

Európa egyik kis országában...

Egy kisváros kis utcájában...

Egy takaros családi ház udvarán...

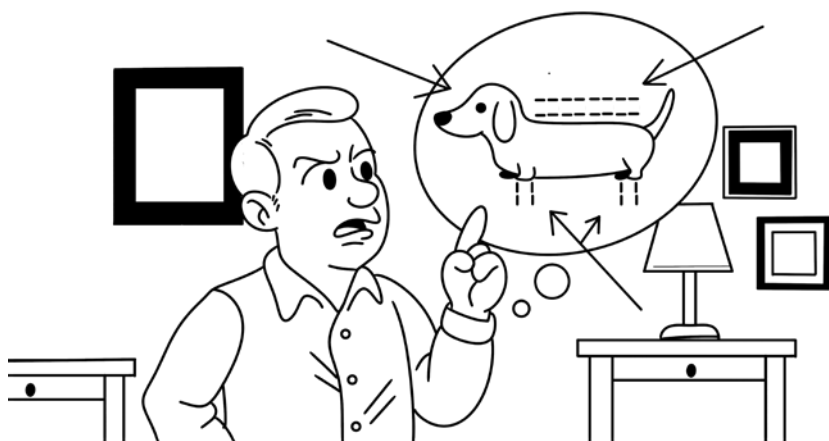
Egy tacskó az élet nagy dolgain gondolkodik.

Ez a tacskó arra gondol, hogy ő most mennyire, de mennyire *éhes*.

A tacskókról közismert, hogy a világ legfenségesebb lényei. A legtöbbszörnek nincs hosszú szőre, sem sörénye, mint a túlgondolt oroszlánnak,

így a sérójukat sohasem kócolja össze a szél. Nincsenek hosszú lábaik, mint a zsiráfnak, így szinte soha nem botlanak meg. A természetük kicsi, így ha a dolgukat végzik, csak apró kupacokat potyogtatnak, vagyis könnyű takarítani utánuk. Nem úgy, mint egy elefánt után. Mert elefántkakit összeszedni igazán kemény munka.

Ez is mind azt bizonyítja, hogy a tacskók a legtökéletesebb kutyafajták. Még akkor is, ha a szomszéd Arnold szerint a tacskók nem is igazi kutyák, csak a természet tréfái, akiknek lényegében nincs is lábuk, hanem csak gurulnak, akár egy karót nyelt kígyó.

Az előbb említett kutyát Lunának hívják, és törpetacskó, vagyis jóval kisebb, mint egy átlagos

tacskó. És tudjuk, minél kisebb valami, annál cukibb. Kivéve a szúnyogot. Mert cuki szúnyog nem létezik.

Amikor a gazdái Luna nevét választották, hosszú ideig tanakodtak, hogyan is nevezzék el. Sokan azt hiszik, hogy a Hold latin fordításáról kapta a nevét. Mások azt, hogy a római mitológia holdistennőjéről, Lunáról. De nem. Mert az az igazság, hogy Lunát a legdilisebb *Harry Potter*-szereplőről nevezték el.

Na, na, na! Álljunk csak meg egy pillanatra!

*Sziasztok, Luna vagyok, és ez a történet rólam szól. Eddig azt hittem, nyugodtan végig tudom hallgatni, és nem kell beleszólnom, de ez a mesélő tök rosszul meséli. Azt sem tudom, ki ő, és hogy miért pont rá bízták ezt a fontos feladatot. Ahogy azt sem, honnan szerzi az információit, talán egy majompofájú és kukaszagú macskától, de most kénytelen leszek kicsit belejavítani. Természetesen nem egy dilis *Harry Potter*-szereplőről kaptam a nevemet, hanem az előbb már emlegetett, gyönyörű és fenséges holdistennőről, Lunáról. Ezért olyan csillogó a szőröm és cuki a*

pofikám, és ezért rajong körbe mindenki. De ennyit erről, mehet is tovább a történet arról, hogyan mentettem meg a világot.

De ez a történet nem erről szól. Nem is mentetted meg a világot.

Luna közbeszól: *Még. De ami késik, nem múlik.*

Ez a történet arról szól, hogyan találtál testvéreket, és alapítottatok titkos társaságot.

Luna közbeszól: *És hogy miért pont én lettem a város leghősiesebb tacskója.*

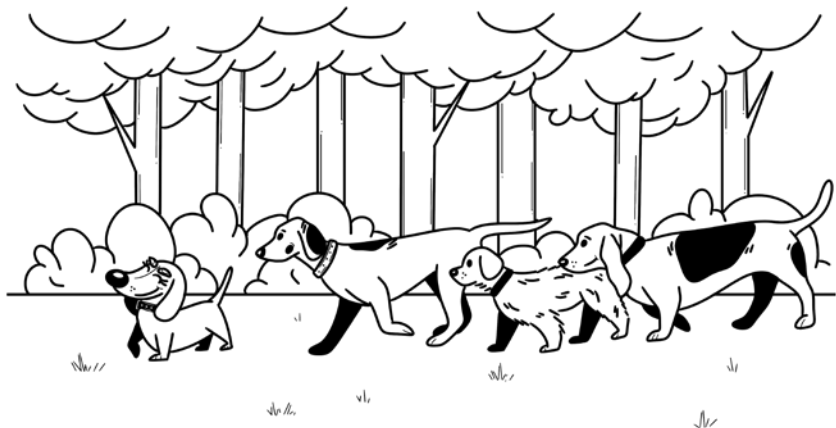
De te nem is... Tudod, mit? Jó. Legyen így. Folytatom.

Luna közbeszól: *De most már rajtad tartom a szemem, úgy kamuzzál!*

Oké... Szóval Luna egy tágas házban élt, amihez tartozott egy kisebb udvar is, ahová bármikor

kijárhatott. És amikor kijárt, általában magával hurcolta a kedvenc játszótársát, Frédit, a plüsstacskót is. Vele még az ágyát is megosztotta, és ragaszkodott hozzá, hogy Frédi a sétákon is velük tartson, ugyanis reggel-este sétálni vitték Lunát, és ilyenkor az emberek rendre megcsodálták a különleges cso-ki-cser színét. Ő pedig mindenki előtt hanyatt vágta magát, és hagyta, hogy simogassák a hasát.

De a legjobban azt szerette, amikor a kutyafuttatóban vagy a parkban elengedték. Ilyenkor peckesen végigsétált a „közönség” nagy örömeire, hagyta, hogy a kutyák utat engedjenek neki, majd kövessék.

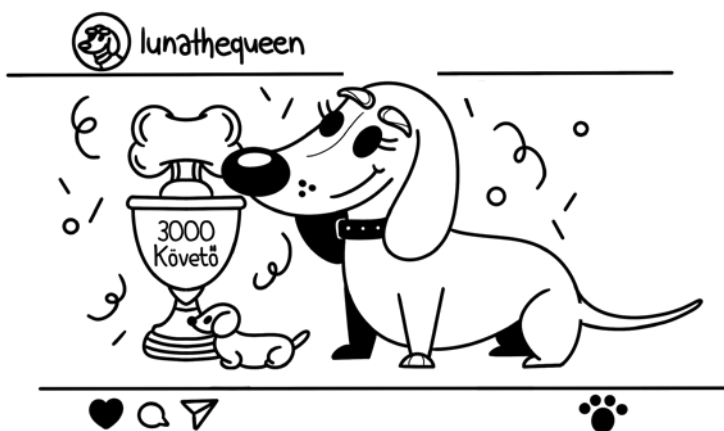

Mert a parkban és a futtatóban Luna volt a sztár.

A környék leghíresebb kutyája.

A gazdái már két hónapos korától fotózták és videózták. Külön Instagram-oldalt és TikTok-csatornát készítettek neki, ahová feltöltötték a vicces képeit és videóit. Hogy ezek a képek és videók mennyire voltak viccesek, arról persze mindenki mást mond, de néha azért akadtak olyanok, akik elmosolyodtak rajtuk.

A gazdák az első szőnyegre pisiléstől kezdve rögzítettek mindent, amit Luna csinált, aztán pedig eltorzított hangon szövegeket vágtak a videók alá, mintha csak a kutyájuk osztaná meg a gondolatait. Ezeket a videókat végigmutogatták a többi gazdának is, akik ettől ellenállhatatlan vágyat éreztek, hogy megsimogassák Luna hasát, ő pedig természetesen mindenkinek megadta ezt az örömet.

Amíg a gazdik Luna hasát simogatták, a többi kutyá irigykedve nézte, így joggal érezhette magát sztárnak. Pedig az az igazság, hogy annyira nem volt híres, mint gondolta magáról, mert az Instagram-oldalát és a TikTok-csatornáját is csak alig háromezren követték. Ami azért nem olyan sok.

Luna közbeszól: Ezt nem hiszem el! Mi van már megint? Ne higgyetek ennek az úgynevezett mesélőnek. Már hogy is ne lenne sok a háromezer követő? Hány ember él összesen a Földön? Tízezer? Szerintetek tízezerből nem sok az a háromezer? Na, ugye! Most már ti is tudjátok, hogy kinek kell hinni!

Luna az aznapi séta alkalmával választhatott, hogy hová menjenek. A gazdái megállították a sarokon, és Luna dönthetett, hogy a park vagy a kutyafuttató felé indul. Luna a parkot választotta.

Akkor még nem sejtette, hogy ezzel végzetes döntést hozott.

Luna közbeszól: Jaj, az a végzetes nap...

2. FEJEZET

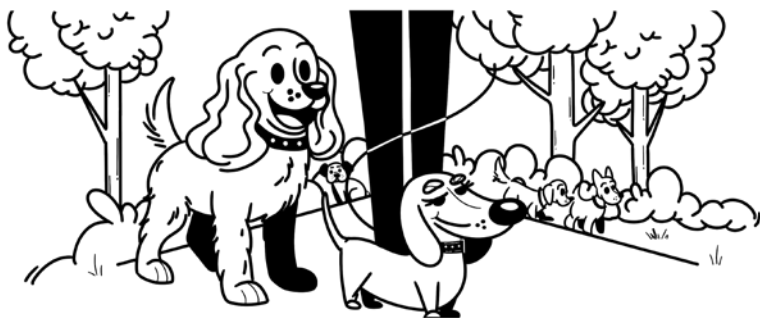
Luna gazdái egy táskába készítették a legfontosabbakat. Vizet, jutalomfalatot, kakizacsit és Luna kedvenc játékát, Frédit, a plüsstacskót. Így indultak neki a sétának.

Addigra már túl voltak két olyan felvételen, amikor Luna egy papuccsal játszott meg egy macskalézert kergetett. Biztosra vették, hogy a lézeres videó nagyot fog menni, mert mindig vicces, ha egy kutya macskaként viselkedik.

Luna egész úton alig szaglászott, csak azt várta, hogy a parkba érjenek. Ott már gyülekeztek a kutyák és gazdáik, róla pedig hamar lekerült a póráz. Elindult a többiek felé. Nem sietett, mint

más kutyák, mert pontosan tudta, hogy itt mindenki rá vár.

Szép lassan, komótosan vonult végig az összeve-rődött, egymás fenekét szaglászó kutyafalka felé.

- Szia, Luna, ma is csináltál videót? - ugrott mellé egy Terminátor nevű, zsemleszínű angol cocker spániel.

Luna nem is felelt, csak biccentett, és már haladt is tovább, hogy körbejárja a birodalmát.

- Luna, futunk majd egy kört? - ugatott neki egy apró termetű beagle.

- Talán... - vakkantott Luna, majd kocogott tovább.

- Jössz egy popószagolási versenyre? - szök-décselt mellé egy fekete labrador. - A srácokkal megpróbáljuk kiszagolni, hogy ki mibe ült bele.

- Kösz, ezt most inkább kihagyom - szegte magasra a fejét Luna, de közben nézelődött. - Colton és Mézi ma nem jöttek? - kereste a két boston terrier barátját.

- Őket már napok óta nem láttuk - ugatta egy kis mopsz, aki nagyon örült, hogy ő válaszolhatott.

Aztán egyre-másra kerültek elő a kutyák, és mindenfélét kérdezgettek Lunától:

- Kaphatok tőled egy mancsnyomot?
- Rágsz egy kicsit a gumicsontomon?
- Szerepelhetek valamelyik videódban?

De ahogy Luna haladt előre, a kérdések kezdtek elfogyni, a kutyák pedig váratlanul csendesebbek lettek. Luna nem értette, de hirtelen idegen szagot érzett.

Luna közbeszól: Most komolyan, muszáj ezt? Nem lehetne ezt a részt kihagyni? Olyan kellemetlen. És semmi köze a történethez.

Már hogylene lenne? Ha ez nem történik meg, nem kószálsz egyedül, és nem találkozol Mr. Virslivel.

Luna közbeszól: *És nem mentem meg a világot...*

De nem mentetted meg a világot! Hányszor kell még ezt elmondani?

Luna közbeszól: *Akkor meg főleg nem értem, hogy miért erőlteted ezt a kínos, de jelentéktelen esetet.*

Mert fontos a történet szempontjából, és ha hagyod, hogy elmondjam, ez mindenki számára világos lesz.

Szóval Lunának gyanús lett, hogy a kutyák elcsendesednek, egyre kevesebbet szólnak hozzá, na meg ott volt az az idegen szag.

Luna közbeszól: *Mintha valaki légyirtóval fújta volna be magát...*

És ahogy Luna elől félrehúzódott a többi kutya, megjelent ő. Egy hatalmas, fehér és vörösesbarna szőrű bernáthegyi. Tízszer akkora volt, mint Luna: gonosz, húsos pofájával és vérben forgó szemeivel bámult le rá. Luna dermedten mérte végig.

Luna közbeszól: Meg kell jegyeznem, hogy nem ijedtem meg. Inkább csak meglepődtem, mert a környékünkön ritka a bernáthegyi.

Az egész kutya akkora volt, mint egy hegy. Ha leomlik, képes agyonnyomni Lunát. Akkora, hogy a lecsorgó nyálában megfulladhatott volna. Akkora, hogy a tappancsával képes lenne földre taposni. Akkora, hogy egy farokcsóválásával tíz méterrel arrébb suhinthatta volna. Akkora, hogy...

Luna közbeszól: Jól van, köszi, szerintem elég lesz. Már mindenki vágja, hogy nagy kutya volt.

Luna és a bernáthegyi összeakasztották a tekintetüket, és csak bámulták egymást.

- Új vagyok még itt - bömbölte el magát oroszlánhangon a bernáthegyi -, nem tudtam, hogy már macskákat is hoznak sétálni - fitymálta le Luna méreteit.

Luna szeme elkerekedett a sértés hallatán, valamit mondani akart, de az ugatás a szájában ragadt. Ám nem ez volt a legrosszabb, hanem hogy mintha kuncogást hallott volna. A többi kutya reagált volna így? Luna szétnézett, és azt látta: a többiek ahelyett, hogy kiállnának mellette, inkább elhúzódnak. De hát ezek ugyanazok a kutyák, akik máskor körberajongják!

Luna a tekintetével a gazdáit kereste, de ők épp a legújabb videókat mutogatták a többi embernek, és senki sem figyelt rájuk.

- Egyetlen macskát sem látok itt - szegte fel végül büszkén a fejét.

- Persze, mert nincs előtted tükör - vihogott fel a bernáthegyi.

- Jó vicc, jó vicc... - morgolódtott Luna. - De jó, ha tudod, hogy én egy vadászkutya vagyok.

- És mire vadászol? Katicákra?

Luna újból szétnézett, és azt látta, hogy az állítólagos barátai közül már senki sincs a közelben.

***Luna közbeszól:** A fiatalabb olvasók védelmében, most azt javaslom, hogy ugorjunk át a véres részleteket, és csak foglaljuk össze a történeteket. A lényeg: annyira felhúzott ez a mamlasz, hogy bekapcsoltam a vadállat módot, mert nekem ilyenem is van, ami elől nagyjából nincs menekvés. Odaugrottam, apró kis kutyalabdává hengerítettem ezt a nagyra nőtt bernáthegyit, és egy hatalmas rúgással kilőttem a parkból. Mert a szeméttel így kell bánni.*

Aha... pont így történt...

Mindenesetre Luna csalódottan vonult arrébb. Leginkább az zavarta, hogy a barátai, akik között szintén sok apró termetű kutya volt, nem védtek meg. Hagyták, hogy macskának nevezzék.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói **KEDVEZMÉNNYEL** lehet a Tiéd
a kiadó mindkét webáruházában!

Megrendelem most a **KönyvSárkányon!**

Megrendelem most a **Könyvmolyképzőn!**

Köszönjük, hogy megrendeléssel
még több jó könyv megjelenését támogatod!

Ami a sértések sértése, mert lehet, hogy a termete apró, de neki semmi köze a macskákhoz. Az a macskalézeres videó csak a véletlen műve. Az meg, hogy macskaajtón jár ki az udvarra, csupán félreértés. Ugyanúgy lehetne kutyaajtónak is nevezni, de az ostoba emberek valamiért ilyen béna nevet találtak ki neki.

Luna azon töprengett, hogy mi lesz, ha ez a bernáthegyi mostantól rendszeresen ebbe a parkba fog járni. De ha nem, akkor is megalázta. Ezek után hogy fog felnézni rá a többi kutya?

Magányosan, a gondolataiba mélyedve kószált a távoli bokroknál, amikor zavaros neszezésre figyelt fel.

- Psszt! - ugatta valaki halkán. - Nem láttad a nindzsamókusokat?